

Το Άγιον Όρος και η Παιδεία του Γένους μας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τι σχέσι έχουν οι διοργανωτές της Παιδείας μας με τους γενάρχες του Νέου Ελληνισμού; Θαυμάζομε τον πατρο-Κοσμά και λογοκρίνουμε τη διδασκαλία του· δεν τον αφήνομε να πη στα παιδιά την αλήθεια. Επαινούμε τον Μακρυγιάννη και περιφρονούμε την καρδιά της ζωής του, βγάζοντάς τον τρελό και θρησκόληπτο.

Τι σχέσι έχει ο ανδρισμός και η χάρι των Αγίων και των παλληκαριών της παραδόσεώς μας με το ήθος αυτών που κάνουν διακηρύξεις για νέα ζωή στα παιδιά;

Και όταν ξεσκεπαστή στα μάτια των παιδιών αυτή η καπηλεία και παραχάραξι που γίνεται, αυτά τι θα προτιμήσουν, άλλο από την πίστι και το ήθος του πατρο-Κοσμα και του Μακρυγιάννη;

Γιατί να μη μπορή ένα σημερινό παιδί να πιή τέτοιο νερό; Να αναπνεύση τέτοιο αέρα; Να υψωθή σε τέτοιο επίπεδο; Να προχωρήση σε τέτοια ευρυχωρία; Να σταθή σε τόπο αποστολικό, όπως λέει ο άγιος Κοσμάς; Να χαρή μ' αυτόν τον πάναγνο τρόπο τη ζωή του; Να περάση στην αιωνιότητα ψυχή τε και σώματι από τώρα σαν τον Μακρυγιάννη; Να δεχθή τον Χριστό συν Πατρί και Πνεύματι μέσα στην ψυχή του, το είναιί του; Να μιλήση πρωτότυπα και ελεύθερα. Να διοργανώση υπεύθυνα. Και να πολιτευθή συνετά. Να δώση λύσεις σε προβλήματα ακατάπαυστα νέα. Να του είναι όλα απλά, συνηθισμένα, τετριμμένα και εύκολα, τα πιο δύσκολα και πρωτάκουστα και δαιμονικώς μπλεγμένα. Να κάμη συντροφιά στους ανθρώπους. Να αγαπήση τον Χριστό και να ενωθή αδιάρρηκτα με τους αδελφούς του και τις αδελφές του. Να μην αφήση κανένα θηρίο να τους κατασπαράξη. Να μιλήση και να συμπεριφερθή γαλήνια και αδυσώπητα και στους θηριώδεις ανθρώπους. Να τους δαμάση. Να τους ημερέψη. Να τους κάμη να εμέσουν το δηλητήριο. Και να αξιοποιήση τα καλά στοιχεία που έχει η φύσι τους, το είναι τους, η προσπάθεια, η ιδεολογία τους.

Να σταθή σε τόπο ακρογωνιαίο σαν εύθραυστο παιδί, σαν ακμών τυπτόμενος· προφήτης, ηγέτης, που ανασυγκροτεί, ανιστά την πεπτωκυίαν σκηνήν, το μεγαλείο

του ανθρώπου. Σαν τον άγιο Κοσμά, το καύχημα του Γένους μας και του ανθρωπίνου γένους.

Γιατί να δίνωμε στα παιδιά πράγματα κακορρίζικα, μικρά, στενά, ξέψυχα, μίζερα; Γιατί άψυχα, ανούσια, που προκαλούν ναυτία; Γιατί χωρισμένα, σχιζοφρενικά, αντιμαχόμενα, διαλυμένα σαν κομμένο γάλα; Γιατί να μην ζωοποιηθούν με τούτο το ένα πνεύμα που δίδει νόημα στο καθετί και ξεπερνά το θάνατο; Που φέρνει τον άνθρωπο, στα υπέρ φύσιν. Και γεμίζει την τωρινή του ζωή, τη μικρή και συνηθισμένη, με αίγλη και χάρι πρωτόβλεπτη και, ανέκλειπτη;

Γιατί να μην ανάψουμε τη λαμπάδα της ζωής του παιδιού απ' εδώ; Να δώσωμε σ' όλα τα παιδιά τη δυνατότητα, πλησιάζοντας τους πυρφόρους και θεοφόρους τούτους ανθρώπους, τους Αγίους μας, να γίνουν κι αυτά άνθρωποι ζωντανοί, αυθόρμητοι, φοβεροί τοις υπεναντίοις, ατρόμητοι σε κάθε κίνδυνο, σε κάθε απειλή· φοβεροί στον ίδιο το θάνατο; Και να είναι ταυτόχρονα λεπτοί, ευαίσθητοι, παρηγοριά για κάθε κατατρεγμένο και πληγωμένο, για κάθε πλάσμα, για όλη τη δημιουργία που συνωδίνει και συστενάζει, περιμένοντας και αυτή την ελευθερία της από τα ελευθερωμένα τέκνα του Θεού.

Να νοιώσουν, να καταλάβουν ότι δεν υπάρχει διχασμός στη ζωή του ανθρώπου, δεν είναι πνευματικό το μη υλικό, αλλά το γεμάτο με τη χάρι του Θεού, που χαρίζει τον παράδεισο από τώρα σ' ολόκληρη την ύπαρξι του ανθρώπου.

[Συνεχίζεται]